ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρὰνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νέος τρόμος μὲ εἶχε πιάσει μὲ τὴν σκέψιν ὅτι θὰ βρισκόμουν πρὸ ἄλλης δυστυχίας

Καὶ δὲν εἶχα ἀπατηθῆ.

Διάβασα :

«Ἡ ἐκδίκησις, κύριε Κάρολε, εἶνε ἡδονὴ τῶν Θεῶν.

»Περιφρονήσατε τὸν ἔρωτα ποὺ σᾶς προσέφερα καὶ κομματιάσατε τὴν καρδιά μου, ἡ ὁποία σᾶς ἦταν ἀφωσιωμένη.

»Ἀγαπᾶτε μιὰ ἄλλη γυναῖκα κι' αὐτὴ εἶνε ἀντίζηλός μου, εἶνε ἐχθρά μου θανάσιμος. Ἡ εὐτυχία σας μὲ πληγώνει...

»Ἐμεῖς ἡ κόρες τῆς Ἱσπανίας ἀγαποῦμε μὲ τρόπο περίεργο.

»Δίνουμε σ' αὐτὸν π' ἀγαποῦμε ὅλη μας τὴ ψυχή.

»Ἀλλ' ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον, ποὺ θὰ καταφρονήσῃ τὸν ἔρωτά μας καὶ θὰ ψυχράνῃ τὴ καρδιά μας.

»Γύλαινε, Κάρολε, θὰ ἐκδικηθῶ.

Μαριάννα».

Τί ἐννοοῦσε μὲ τὴν ἐκδίκησί της ; Βέβαια θὰ εἶχε γράψῃ τὸ γράμμα αὐτὸ σὲ στιγμὴ θυμοῦ.

Θυμήθηκα πὼς ὅταν τὴν ἐπεσκέφθηκα ἤμουν ὠργισμένος, ἐχειρονομοῦσα καὶ ἴσως μοῦ ἔπεσε στὸ δωμάτιό της ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μάρθας. Τὰ τελευταῖα της λόγια «θὰ ἐκδικηθῶ» μποροῦσαν νὰ εἶχαν συνεπείας τότε...

Μ' ἔπιασε ἀπελπισία καὶ θέλησα νὰ τερματίσω τὴ ζωή μου, ἡ ὁποία μοῦ ἐγίνετο ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πειὸ μαύρη καὶ ἀθλία.

Ἔφερα στὸ νοῦ μου τὸν πατέρα μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου, τὴν κόμησσα Μάρθα, ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ ἔγειρα τὸ σῶμά μου πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἀναάξης γιὰ νὰ κρημνισθῶ ἔξω. .

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πέσω, ποὺ ἔχανα τὴν ἰσοροπία μου, ποὺ θὰ κρημνιζόμουν καὶ θὰ γινόμουν κομμάτια, αἰσθάνθηκα νὰ μὲ πιάνουν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ νὰ μὲ ξανασύρουν μέσα στ' ἀμάξι.

— Ἀνόητε, Κάρολε, ἐψιθύρισεν ὁ Ρῶκ, ὁ ὁποῖος μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατο.

— Τί συμβαίνει δόκτωρ ; εἶπα ἀνύποπτος.

— Παρ' ὀλίγον νὰ σκοτωθῆτε, δυστυχισμένε. Αὐτοὶ οἱ διαρκεῖς ρεμβασμοί σας θὰ σᾶς κάνουν πολὺ κακό.

Στὴ δυνατὴ φωνὴ τοῦ δόκτωρος, ὁ κόμης καὶ ἡ Μάρθα ἐσήκωσαν τὰ βλέμματά τους καὶ μὲ κύτταξαν περίεργα.

— Εἶσθε παιδί, Κάρολε, καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τοὺς κινδύνους, ξανᾶπε ὁ Ρῶκ.

— Σᾶς ἐμποδίζω νὰ σκοτωθῆτε, μοῦ ἔνευσε συγχρόνως μὲ τὸ βλέμμα ἡ Μίρθα.

Τὴν ὑπήκουσα .. Μοῦ συνιστοῦσε νὰ ζήσω καὶ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα ν' ἀποθάνω.

Στὴς ἑπτὰ τὸ βράδυ ἐφθάσαμε στὴ Βοϋόννη, κι' ἐμείναμε σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο.

Καθένας πῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ἡ κόμησσα Μάρθα, κουρασμένη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, πῆγε ἐπίσης ν' ἀναπαυθῇ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμοζόμουν νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ δωμάτιό μου, ἐψιθύρισα στ' αὐτὶ τοῦ Ρῶκ :

— Δόκτωρ, σᾶς περιμένω αὔριο πολὺ πρωΐ. Ἔχω ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω.

Εἶχα ἐπιστρέψει στὴ Γαλλία, στὴ πατρίδα μου, ἀλλ' ἤμουν ἀξιοδάκρυτος.

Μὲ κατεδίωκε ἡ ἰδέα ὅτι τὸ χαμένο γράμμα μποροῦσε νὰ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ βυθιζόμουν σὲ μεγάλη λύπη.

Καθησύχασα μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ἂν εἶχε βρεθῇ ἀπὸ τὴν Μαριάννα, αὐτὴ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικό, ἂν καὶ τὴν εἶχα προσβαλλει...

Τὸ πρωΐ ὁ δόκτωρ Ρῶκ ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐπερίμενα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἂς δοῦμε λοιπόν, παιδί μου, ἐξακολουθεῖς νὰ θέλῃς νὰ πεθάνῃς ; μοῦ εἶπε :

Σηκώθηνα πῆρα τὰ χέρια του τὰ ἐφίλησα καὶ τοῦ εἶπα :

—Ὄχι, θέλω νὰ ζήσω, δόκτωρ.

— Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ θάρρος σου. Τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς εἰς τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος.

— Μεγάλη δυστυχία μᾶς περιμένει, δόκτωρ, ἐψιθύρισα μὲ σιγανὴ καὶ τρέμουσαν φωνήν.

— Δυστυχία ; Ὁμιλήσατε, Κάρολε.

— Μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἐκθέτει τὴ Μάρθα ἐχάθηκε ἀπὸ τὴν τσέπη μου.

— Ἐπιστολή ! ἐφώναξεν ὁ κ. Ρῶκ. Εἶσθε τρελλός ! Δὲν ἐκρατήσατε τὸν λόγον ποὺ μοῦ δώσατε ; Ἀπαντήσατε. Πέστε μου ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε ψέμματα...

Ἐπειδὴ ἤμουν ἔνοχος ἐσιώπησα.

Ὁ Ρῶκ, ἀφοῦ ἐσκούπησε δυὸ δάκρυα ποὺ ἔσταξαν στὸ πρόσωπό του, εἶπε σὲ λίγο.

— Μιλῆστέ μου λοιπόν, γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν σώσω.

Ἐσκέπτετο μονάχα τὸν κόμητα Σαὶν Ρεμὺ ἐνῷ καὶ ἐγώ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, ὑπέφερα φοβερά

— Τί συνέβη ; ἐπανέλαβε, πρέπει νὰ μάθω τὰ πάντα... Τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ;

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουν ν' ἀπαντήσω, εἶδα τὸν κόμητα νὰ στέκεται στὴν πόρτα.

Ὁ κόμης ἦταν ἀτάραχος καὶ γελαστός. Ἐπρόσεξα δὲ καὶ ἕνα ἄλλο περίεργον. Ἐνῷ πρὸ ἑβδομάδος τὰ μαλλιά του ἦσαν ψαρά, τώρα εἶχαν γίνει κατάλευκα.

Μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα.

— Τί συμβαίνει, ἀγαπητὲ κόμη ; Πολὺ πρωΐ σήμερα σᾶς βλέπω, τοῦ εἶπα.

— Ἡ Γαλλία, μοῦ ἀπήντησε, εἶνε ἡ ἀγαπημένη πατρὶς γιὰ μένα, καὶ τὴ πρώτη νύχτα ποὺ ἐφθάσαμε ἐδῶ, δὲν ἐνοῶ νὰ κλείσω μάτι. ἔρχομαι μάλιστα νὰ σᾶς κάνω μίαν πρότασιν.

— Ποίαν ; ρώτησε καταφθάσας ὁ Ρῶκ.

— Ὁ φίλος μας Κάρολος φεύγει ἀπόψε γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἐπιθυμῶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃ μαζύ μας σ' ἕνα μικρὸ περίπατο ποὺ θὰ κάνουμε στὸ Μπιαρρίτς. Θὰ λάβουμε τὴ γνώμη του ποιὸ σπίτι θὰ κατοικήσουμε. Θέλω ἕνα σπίτι εὐάερο μὲ ὑπερῶον, νὰ μπορῶ νὰ βλέπω πάντα τὴ θάλασσα.

— Ἔχετε πάντοτε ἀδυναμίαν στὴ θάλασσα, εἶπα, προσπαθῶντας νὰ λάβω μέρος στὴ συζήτησι.

— Λοιπὸν κύριοι, ὁ καιρὸς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μείνουμε περισσότερο. Θὰ ἔλθετε ; Ἡ ἄμαξα μᾶς περιμένει.

— Ὅλα εἶνε ἕτοιμα ; ρώτησεν ὁ κ. Ρῶκ, θαυμάζοντας τὴν πρόνοια τοῦ κόμητος. Αὐτὴ ἡ βία μ' ἐκπλήσσει, συνεπλήρωσε κατόπιν ..

Τέλος ἀκολουθήσαμε ὅλοι τὸν κόμητα. Στὴ σκάλα ὁ δόκτωρ πρόσεξε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μαλλιὰ τοῦ Σαὶν Ρεμύ, εἶδε τὴν ἀσπρίλα τους καὶ τὸν ἔπιασε φρίκη.

Γύρισε, ἔρριξε ἐπάνω μου ἕνα ἄγριο βλέμμα καὶ τίποτε περισσότερο...

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ κόμης διέκοψε τὴν σιγή του, φωνάζοντας :

— Ἂς πηγαίνουμε. Ἔχω μεγάλην ἀνυπομονησία νὰ βρεθῶ στὸ βράχο τοῦ Μπιαρρίτς, στὸν ὁποῖο εἶχα χαράξει κάποτε τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου μου ἔρωτος !

Σὲ μιὰ ὥρα βρεθήκαμε στὴ παραλία τοῦ Μπιαρρὶτς κι' ἀπ' ἐκεῖ στὰ βουνά του. Τὸ θέαμα ἦταν μαγικὸ τόσο, ποὺ μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω γιὰ λίγο τὸ μαρτύριο τῆν καρδιᾶς μου.

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν γελαστός, ἔξαφνα μελαγχόλησε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν δόκτωρα πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε μὲ φωνὴν σιγαλή :

— Ρῶκ, φύγε γιὰ λίγο ἀπὸ δῶ, σὲ παρακαλῶ, θέλω νὰ συζητήσω ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Κάρολον.

Μόλις ἄκουσα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κόμητος, ὑποπτεύθηκα πῶς κάτι τοιμερὸ θὰ γινόταν.

— Ὄχι. ὄχι, ἐφώναξε ὁ Ρῶκ, δὲν σᾶς ἀφίνω μόνους οὔτε μιὰ στιγμή.

— Ρῶκ, ξανᾶπε ὠργισμένα ὁ κόμης, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρας. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μόνον γιὰ λίγα λεπτὰ θὰ ἀπασχολήσω τὸν Κύριον... Καὶ ἔδειξε ἐμένα, χτυπῶντας συγχρόνως δυνατὰ τὸ πόδι του στὴ γῆ.

Ὁ δόκτωρ μοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα ἀπελπισμένο καὶ ἔφυγε ὑψώνοντας τὰ χέρια του στὸν οὐρανό.

Ἔφθασε ἔπειτα πενῆντα βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸν βράχον ποὺ εἴμεθα καὶ ἐστάθηκε καὶ παρηκολούθησε τὴν φοβερὴ σκηνὴ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Ἐγὼ εἶχα ἐννοήσει ὅτι τὸ μυστικὸ εἶχε προδοθῇ καὶ ὅτι βρισκόμουνα ἀπέναντι ἑνὸς εὐγενοῦς, τὸν ὁποῖον εἶχα ἀγαπήσει σὰν ἀδελφὸν καὶ τὸν ὁποῖον εἶχα ἀτιμάσει ! Μὲ τὸ κεφάλι ὀρθό, περίμενα μὲ ἀγωνία νὰ πληρώσω τὸ ἔγκλημά μου μόνον διὰ τοῦ θανάτου.

Ὁ Σαὶν Ρεμύ, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε πῶς εἴμεθα μόνοι, ἐστάθηκε μπροστά μου.

Ἐγὼ κατέβασα τὰ μάτια μου καὶ αἰσθάνθηκα ὅλο μου τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι μου.

— Κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης μὲ βαρειὰ φωνή, ὀφείλετε νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας Σαὶν Ρεμύ.

Κατάλαβα νὰ παραλύουν αἱ δυνάμεις μου καὶ χωρὶς ἀντίρρησι ὑπήκουσα τὸν κόμητα καὶ τοῦ ἔδωσα τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς θρυμμάτισε πάνω στὸ βράχο.

(Ἀκολουθεῖ)